

Práce se zabývá náhradní péčí v rámci romské komunity, tj. případy, kdy romské dítě není umístěno do dětského domova ani do náhradní neromské rodiny (formou pěstounské péče či adopce), nýbrž zůstává v péči osob romského původu, velmi často svých příbuzných. Jejím cílem bylo ověřit hypotézu, že v romském prostředí dochází k převzetí výchovy dětí s naprostou samozřejmostí, že zde takový čin není považován za oběť a téma náhradní péče není tabuizováno či pokládáno za citlivé. Zároveň bylo cílem práce nastínit příčiny, průběh a důsledky takového aktu.

Práce kromě metodologického a terminologického úvodu obsahuje

- 1) část teoretickou, jež se zabývá právní úpravou a trendy náhradní péče v minulosti a dnes a kontextem romského společenství, rodiny a historie,
- 2) stěžejní část praktickou, která je založena na rozboru čtyř konkrétních případů, kdy k osvojení dítěte v rámci romské komunity došlo.

Celý text je doplněn také několika dalšími případy, získanými od jiných oslovených Romů, terénních pracovníků, z archivu nahrávek Semináře romistiky a z romské slovesnosti.